

[Elisabeth Bruun Olesen]

burde være, hvis de målsætninger, der er i redegørelsen, skal opfyldes.

Redegørelsen siger som sagt ikke ret meget om, hvorvidt der skal skaffes penge til arbejdsmiljøforskning, og hvilken slags forskning man vil prioritere og satse på. Men jeg vil vælge igen at have et positivt forhold til denne redegørelse og sige, at hvis det, der står, skal blive andet end mundsvejr, hvis det skal blive til virkelighed, til kød og blod, så er der nogle ting, der skal opfyldes. Her vil jeg bede om arbejdsministerens kommentar. Selvkritik er jo altid godt, hvis man siger til sig selv, at indtil nu har man ikke handlet rigtigt; nu omprioriterer man målsætningen og gør noget godt, og det er jo helt flot.

BST skal opprioriteres. Både områder og normering skal udvides. Sikkerhedsorganisationerne skal styrkes. Undervisningen i arbejdsmiljø på højere læreanstalter skal styrkes. Der skal gives mere støtte til arbejdsmiljøforskning, og der skal gives tilsagn om ekstra ressourcer til offentlige institutioner, så de kan fungere som gode eksempler og indkøbe arbejdsmiljøvenlig teknik, før det bliver indarbejdet andre steder. Så skal vi sørge for, at EF-direktiver aldrig medfører forringelser. Det vil sige, at vi skal bruge voretenen. Vi skal tværtimod kæmpe for de allerskrappeste krav. Vi skal heller ikke lade os stoppe af, at EF har indført noget, der er forkert, men selvfølgelig straks gå i gang med at mærke de 13 organiske opløsningsmidler, som er nævnt i Miljøstyrelsens nye rapport, med »Alvorlig sundhedsfare ved længere tids påvirkning«. De godt 200 stoffer på det internationale kræftforskningsinstituts liste skal mærkes med en advarsel om deres kræftfremkaldende virkning, ikke som i dag kun 22 af dem.

Hvis disse ting blev virkeliggjort, var vi kommet langt, også i forhold til at opfylde de tanker, arbejdsministeren har i sin redegørelse.

Jeg var meget glad for fru Jette Thomsens helt klare svar om BST. Et ja, der bliver sagt så klart, er flot. Hvad er tidsterminen?

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg bemærkede, at fru Elisabeth Bruun Olesen var betænkelig ved sit eget citat af Thomas Nielsen, og jeg skal gøre opmærksom på, at forretningsordenen ikke åbner

mulighed for at citere hvad som helst. Men med citatets historiske værdi er det vel acceptabelt.

Joanna Rønn (S):

Jeg vil godt fordybe mig lidt i den offentlige sektors arbejdsmiljøforhold.

Der er stort behov for en massiv indsats for at forbedre arbejdsmiljøet i den offentlige sektor. Det gælder forebyggelse af arbejdsskader, informationskampagner og forskning, bedre uddannelse af sikkerhedsrepræsentanter, forbedring af sikkerhedsorganisationen, oprettelse af bedriftssundhedstjeneste og større politisk bevågenhed omkring det psykiske arbejdsmiljø.

Jeg vil derfor gerne spørge arbejdsministeren, hvordan de smukke målformuleringer i redegørelsen og de nævnte styringsinstrumenter skal omsættes til helt konkret handling med henblik på at forbedre arbejdsmiljøet på de offentlige arbejdspladser. Der er hårdt brug for det.

Jeg vil starte med at anbefale arbejdsministeren at indlede et tværfagligt samarbejde med finansministeren. De voksende arbejdsmiljøproblemer skyldes bl.a. regeringens og kommunernes nedskæringspolitik og ændrede krav til den sociale og sundhedsmæssige service, uden at de nødvendige ressourcer stilles til rådighed. Jeg har kun et par eksempler, for jeg skal ikke bruge taletiden på det.

Kortere liggetid på sygehusene pr. patient giver mere plejkrævende patienter, og det giver selvfølgelig også større fysiske belastninger for personalet, det giver rygproblemer, og det giver mere stresset arbejde.

Målsætningen, at ældre skal forblive længst muligt i eget hjem, betyder dels flere plejkrævende patienter i hjemmeplejen, dels færre selvhjulpne beboere på plejehjem. Personalet udsættes for tunge løft, og ofte mangler tekniske og tidssvarende hjælpemidler. Statistikker viser da også, at 56 pct. af rygskaderne strammer fra social- og sundhedssektoren.

Personalet på døgninstitutioner og psykiatriske afdelinger udsættes for vold og trusler om vold fra klienterne, ofte på grund af manglende socialpædagogiske tilbud og dårlig normering. Nedskæringer på daginstitutionsområder og merindskrivning af børn har bl.a. medført forøgede fysiske belastninger,